

Geachte leden van de Tweede Kamer,

Tegen wil en dank ben ik nu een symbool geworden van jonge, alleenstaande asielzoekers in Nederland. Veel liever ben ik een symbool van integratie in de Nederlandse samenleving. Iets waaraan in Nederland zoveel belang wordt gehecht.

Op mijn negende ben ik op het vliegtuig gezet, helemaal alleen. Ik had toen enorm veel verdriet en was bang. Hoe kon ik ooit iemand nog vertrouwen? Waarom was ik weggestuurd? Gelukkig kwam ik terecht bij hele lieve mensen, die nu mijn vader en moeder zijn. 3 jaar geleden is mijn broertje geboren, van wie ik heel veel hou. Ik heb een hechte band met mijn familie en mijn vrienden.

De belangrijkste jaren van mijn leven ben ik hier opgegroeid. Ik voel me hier helemaal thuis. Ik voel me Nederlander.

Mijn toekomst ligt in Nederland. Ik wil een voorbeeld zijn voor iedereen en ik wil me zo graag inzetten voor de Nederlandse samenleving, mijn hele leven lang. Ik wil zo graag ieder jaar Koninginnedag vieren en ik wil als voetballer het Nederlands Elftal kampioen zien worden.

Ik wil graag alle Kamerleden die mij steunen bedanken. Ik hoop zo dat u dit blijft doen en dat u de collega's die nog twijfelen, kunt overtuigen. Dit is mijn laatste kans om u te vragen mij een verblijfsvergunning te geven. Ik beloof dat ik altijd zal proberen van waarde te zijn voor Nederland. Laat mij alstublieft voor altijd hier blijven!

Veel liefs van Mauro

Laten we onze Waardebril nou eens opzetten